

dene udtrykkelig skulle nævnes, fordi SF med rette var bekymret over, at de ikke stod der. Men det blev vedtaget i regeringen, at forbeholdene ikke skulle nævnes. Det er dog også et klart signal, og det vil da også blive bemærket i Unionen, at man har vedtaget her i Danmark, at i det papir, der vedrører erfaringerne med Maastricht-Traktaten, vil man ikke nævne de fire forbehold.

Når det hele så lægges sammen med, at forbeholdene heller ikke fremgår af den dagsorden, som regeringspartierne, Venstre og De Konservative har foreslået i dag, og med de meldinger, der endog er kommet fra et regeringsparti, nemlig CD, om, at forbeholdet vedrørende fælles sikkerheds- og forsvarspolitik skal væk hurtigst muligt – jamen så kan man da kun opfatte det sådan i EU, at nu er Danmark i vild flugt på vej væk fra det forbehold; anderledes kan det ikke opfattes.

Det er jo også derfor, Venstres og De Konservatives ordførere har set så glade ud under debatten i dag, som de har. Nu har de fået svar på det spørgsmål, nu har de åbenbart opnået, hvad de ville, og finder ikke længere behov for at være til stede.

Også omkring den økonomiske politik har vi set en tendens til, at forbeholdet skrider. Der står, at Danmark ikke skal være med i den fælles mønt, men alligevel ser vi, at i det papir, regeringen sender til EU om erfaringerne med Maastricht-Traktaten, roses konvergenskriterierne, den fælles koordinering af den økonomiske politik osv., til skyerne. Alle disse bestræbelser på at forberede den fælles mønt roses til skyerne, og Danmark kan ikke stærkt nok fremhæve, hvor vigtigt det er, at man fortsætter ad den vej. Når man læser det i den franske regering, der har formandskabet i EU, kan det da ikke fortolkes anderledes, end at Danmark ønsker en fuld økonomisk union. Og hvorfor skulle man skrive det, hvis ikke man var ved at gøde jorden for at ophæve det danske forbehold og på et eller andet tidspunkt gå ind i den fælles mønt? Ellers ville man da ikke skrive sådan.

Så er der spørgsmålet om unionspolitiet. Det er ganske vist ikke sikkert, det nogen sinde kommer frem på regeringskonferencen – det vil jeg godt erkende – for man er faktisk allerede ved at gennemføre et overstatsligt unionspoliti. Spørgsmålet er med i de forhandlinger, som skal finde sted den 9. marts på et justits- og indenrigsministermøde. Arbejdet bliver nok ikke afsluttet på det møde, men først på et møde

i juni, hvor man vil indgå en konvention om Europol, som reelt bliver det overstatslige unionspoliti, som man lovede os at vi ikke skulle have.

Man venter altså ikke til regeringskonferencen; man gennemfører det bare her i foråret, og det er min påstand, at hvis ikke Enhedslisten havde været her i Folketinget, var sagen rent faktisk ikke kommet til debat her i salen. Men det kommer den nu inden juni, det løfte kan jeg godt give regeringen. Jeg har forstået, at der er tale om, at der skal træffes en beslutning i juni, men det kan udenrigsministeren jo komme herop og bekræfte.

Således ligger det altså med forbeholdene; det ligger ikke godt, og derfor er det ildevarslende, at man ikke har dem med i dagsordenen i dag.

Men jeg vil godt gentage det tilbud, som Enhedslisten – og jeg tror faktisk alle unionsmodstandere – er kommet med om at gå ind i en konkret drøftelse af en række forslag, som vi har stillet, og som kommer til behandling her i Folketingssalen på fredag. Alle disse forslag går i retning af at nedtrappe eller tilbagerulle Unionen. Med dem som grundlag eller på grundlag af tilsvarende forslag kunne der skabes et dansk memorandum med et flertal, bestående af regeringen, SF og Enhedslisten, bag sig. Det ville være et godt memorandum, som i hvert fald ville være med til at tage de værste ting ud af Unionen, og Enhedslisten fører ikke nogen alt eller intet-politik, hverken i denne sag eller i nogen som helst andre sager.

Vi vil gerne deltage i en konkret forhandling. Vi er bare klar over, at en sådan forhandling ikke både kan rumme unionsmodstanderne på den ene side og Venstre og De Konservative på den anden side. Der må regeringen træffe et valg, og SF må træffe et valg.

Vores opfordring skal være klar, og hvis man modtager vores opfordring, skal det naturligvis også stå klart, at vi fra vores side går seriøst ind og forhandler om disse ting – ingen tvivl om det. Det er ikke tom snak, når vi siger, at vi ønsker dette flertal. Det er også derfor, vi har fremsat konkrete forslag for netop at vise, at vi ønsker konkrete forhandlinger, og det håber jeg stadig væk på.

Ved at følge debatten er jeg ikke blevet bestyrket i mit håb i dag, må jeg sige – tværtimod. Men jeg opgiver ikke så let, og vi bliver i hvert fald fra vores side ved med at holde den mulighed åben, at man kan finde frem til en løsning ligesom i vinteren 1985-86, hvor det jo fak-